

Její život jako pohádka se jeví,
bohatství, krása i oblíba,
jen zbytky té lidskosti v nitru se dává.
Čirý odlesk vlasů havraních
a očí chladných jako sama noc,
úmyslů postranních
i obdivovatelů jejich bezmoc.
Jestli však myslí si, že pod ochranou křídel andělů stojí,
a že jako oni čistou duši má,
pak tyto představy s realitou nelítostně se míjí,
za vlídnou maskou krutá tvář se vyjímá.
Kroky té bídnice po dláždění se šinou,
ve své záři reflektory mají jen ji a žádnou jinou.
Marnivé myšlenky brzy ztratí se v čase,
smrt dívky blíží se v plné své kráse.
Reflektory nových tvarů nabydou,
Kam ta duše poděla se?
To mnohým bude záhadou.
Milosrdné ticho záhy řev a skřeky naruší,
kde se jen ocitla,
to žádný smrtelník netuší.
Jen jeden ze strůjců osudu má potuchy,
to on dovedl ji tam,
kde vězení je pro všechny zloduchy.
V dálce tmavá postava se v zákoutí tyčí,
váhavé kroky provází tisíce symfonií,
jen trochu je s podivem, že všichni tu křičí.
Havraní dívka tu hrůzu jen stoicky sleduje,
z padajících těl lávku si buduje.
Zrak do očí Pána pekel se vpíjí,
Dábel sám všechny ty zoufalé pohledy ubožáků míjí.
Vždyť mrtvá jejich srdce ve stejném rytmu buší,
oba vůči šílenství kolem jako by byli hlui.
Poslední kroky dívka překoná chůzí ladnou
když v tom konečně do náruče si padnou.
Bič spravedlnosti do Pekla nedosáhne, zdá se,
duše zatracených mohou jen prahnout po takové spáse...

To ten nahoře se nám směje,
jak se ve světě společnost rozpadá.
Cítíme, že se naše vlastní svoboda chvěje,
to i ta Florencie lépe dopadla.

Snad všem již došla trpělivost,
peklo na jaře dva-dvacet vzniklo.
Peníze se otáčí skrze lstivost,
na tento režim se bohužel zvyklo.

Bude to takto už napořád?
Všechny do očistců posílat?
Nic z této hysterie nemá smysl, ani řád,
Sokratés nám půjde síly posbírat?

Děláme si tak jen komedii,
sami sebe ničíme.
Všechno jsme si omezili,
za jak dlouho vlajku vztyčíme?

A tak přečti si ten název, ano, naším vztekem to tu víří,
jsme uvězněni, nemoc ovládá všechno, na hlavu nám vláda míří.
Tam kde manipulace vzbuzuje v nás strach, snad ne sám z toho
šílím,
10 dní každou chvíli zamčeni doma, neunikneš z těchto mříží.

Vytiskni si papír a použij tu jehlu,
já svůj dávno mám, i injekce dvě v sobě.
Chceme, aby zdraví lidí šlo opět ke dnu?
Ne. Rozhodnutí je ovšem jen na tobě.

To ten nahoře se nám směje,
jak se ve světě společnost rozpadá.
Vrah z Číny i v té nejhlubší tmě je,
nejen Alexandr Veliký upadá.

Asi všem již došla trpělivost,
ani Caesar se na to nemůže dívat.
Stále se snižuje v toto téma mlčenlivost,
kdy budeme moci svobodně dýchat?

Neříkám, že nám to nemůže ublížit.
Nikdo není pod ochranou moci Boží.
Jenže i chřipka se k naší duši může přiblížit,
Bez promořenosti se budeme bránit jak. Noží?

A tak přečti si ten název, ano, naším vztekem to tu víří,
jsme uvězněni, nemoc ovládá všechno, na hlavu nám vládá míří.
Tam kde manipulace vzbuzuje v nás strach, snad ne sám z toho
šílím,
10 dní každou chvíli zamčeni doma, občanská válka se blíží.

Doufám, že svými spisy nikoho neurážím,
jen to píši jak to vidím a jak to je.
Cestu k zdravému rozumu ostatním razím,
Myslím, že mi to potvrdí i Svatá Lucie.

Jak Bůh pravil: ‚Jsi prach a v prach se obrátíš!‘,
jsem si jist, že on mluví pravdu.
Pokud neučiníš správně, na svou chybu doplatíš,
tak nezaplň svou hloupostí v nebi další řadu...

PEKLO?

Marika Trajerová

Červené zápěstí pomalu bledne
a rány od biče jsou ve dne
málo krvavé,
v tom nebi, peklu, ráji.

Duše je statečná, když chce to tělo
i ďábel přemýšlí, zda by se mělo
když je pak tolik bolavé,
v tom nebi, peklu, ráji.

A vosk na kůži pálí trochu,
tvaruješ mě jak keramickou sochu,
ještě že nejsem z papíru,
v tom nebi, peklu, ráji.

Vezmi mě za ruku, očistcem proved' mě,
společně v posteli utečeme ze země,
je ti to šito na míru.
A budem spolu v ráji.

Mám chuť se pod vodu ponořit,
A už se nikdy nevyonořit.
Mám chuť navždy zadržet dech,
abych konečně zdech.
Mám chuť už to vše ukončit,
a se všemi se rozloučit.
Pekla jsem si již zažil dost,
přijdu si, že již nemám jinou možnost.
Do očistce pak nastoupím,
a snad svou duši vykoupím.
Do ráje mě pak možná pustí,
a všechny mé hříchy mi Bůh odpustí.

MODLITBA O POMOC

Modlím se k pánu Bohu,
a snažím se dělat,
vše co mohu.
Už mě ale nebaví čekat,
a naděje si dělat.
Tak mi prosím pane Bože pomoz,
už mi prosím napověz.
Jestli co dělám je zbytečné,
nebo to hrozny přinese.

ĎÁBLOVA HRA

Sergiu Maticu

Prosím pána Boha o pomoc,
modlím se k němu každou noc.
Aby mi klid v duši přinesl ho žádám,
protože to už psychicky nezvládám.

Ďábel si s námi totiž hraje,
pohledem na naše utrpení se směje.
Do podoby hezké slečny,
převléká své demony.
Ony pak za chlapci chodí,
a špinavé hry s nimi hrají.

Falešnou lásku jim nabízejí,
po chvíli toho však nechávají.
Chlapce pak čeká trápení,
zatímco Ďábel z toho má pobavení.
Aby toho však nebylo málo,
démoni se vrací zakrátko.

Jakoby se nic nestalo dělají,
a opět si s námi hrají.
A chlapci kteří se kvůli nim stále trápí,
jim jejich lest opět uvěří.
Ještě víc se do nich poté zamilují,
a že to je osud,
si poté myslí.

Toho, že jsou do nich zamilovaní,
velice rády využívají.
Zájem o ně dva dny předstírají,
a po zbytek týdne je ignorují.

Když má Ďábel zábavy dost,
tak bere démonům jejich moc.
Z života chlapců poté odejdou,
a chlapci osamoceni zas zůstanou.

Že jsou do nás zamilované,
to nám rády říkají.
A naše trápení si poté užívají.

zbytečně.

Manuela I. Mathausová

bůh jest vševidoucím a všepřejícím, vidí lid v kouři bílém
bílém jako andělé a jako světlo přeje jim jen
trocha lásky a více klidu a nejvíce svobody a střechu prázdnou nad hlavou
nebe volné.

bůh jest bez všemohoucí ale zranitelný, všekrásný,
ni ďábel je všeslyšící, nevěří v trocha lásky a více klidu a nejvíce svobody a
střechu
prázdnou nad hlavou, on v nebe vidí nic.
bůh vidí skrze duše ale ďábel slyší skrze duše, kde bůh doufá on vidí a on
trestá.
neomylný, prozírá čtvery hlavy nekonečno očima, nikdo neunikne mu,
nehybný, však
ďábel duše má všude a jsou mu věrné,

jako on je bohu věrný, jako on myslí na jeho záři a na jeho dobrotu v morku,
duši po duši led kolem pekelných údů hladí a vnímá, kdy se hmota ztenčuje
nad
hlavou a hlavou a hlavou a hlavou a kdy se už dýchat nedá a kdy zvěrstvo
kňučí pod
ním jako lapený pes a kdy led kolem něho chvěje se

ví, že nic není věčné bez boha a bůh nebude nebude-li prostoru pro ptactvo
ráje a
nebude-li prostor pro syny zklamání,
že ve hvězdách jsou oni všichni a že on do vlaku nastupuje jako poslední a
jediní kdo
ho dělí jsou lidé hříšní a nevinní, a díky lidem je ve vlaku plno,
že on je jediný schopný navrátit osu na místo své kam patří a to doprostřed,

tvrdou rukou velí a dělí a velel by a dělil by kdyby se ti nestoudní
nepokoušeli
boha omámiti duší čistou, neboť
ví, že bůh hodný je a věřící, pyšný na potomky své jedinečné a dobrých
skutků
převažuje nad marastem, zatímco ďábel tak nečiní

zvláště ty odporné drží na trní a nechává v ohni je bloudit dokud špičkou
nosu
nedotknou se ohně jenž nevyhasíná,
za kotníky je popadá a vleče dolů cestou celou, usmívá se a kření a šklebí a
zubí
pláči tklivému, hystérii blouznivé, řevu lvímu
vždyť míří pouze tam, kam mířit měli?

přece jen, na tváři úsměv není stálý, tvář byla stvořena k mračení, stejně
jako činy byly tvořeny ke kažení, a tak když jednou
led pod ním zaúpěl, smích zmizel a on začal se bát a zacítil tlak na krku a
krku a krku a krku a lapal po dechu a drápy do něj zaryl se a nyní neměl na
starosti skřehotající duše
nyní se staral o všechny kteří jen dotkli se ohně, bral je lhostejně a po
kusech v
mrazivé vodě topil je

až jich tolik bylo že nemrazily se a sápany se po jeho nohách jako kořeny těch
nejvzpornějších květin
až se brány očiště zavřeli a země zmítala se v chaosu ničemu typickém a
bůh
naklonil hlavu přes nebesa a rozjařil peklo svou krásou, svým světlem a ptal
se
to všichni ve svém životě prohřešili?
kde vězí panenská těla panenské bytosti?

a s hrůzou velikou že na chvíli světlo zhasl a slunce ochladlo spatřil,
nejledovější vodu vod vařící a plnou těl
s ďáblem po krkem a krkem a krkem a krkem potopeným,
očima skelnatýma, snad slz plnýma

přistoupiv ke své milované duši, spasené a darem obdařené ptal se
jenže ďábel hlásku ani nevydal, každá zmařená minuta znamenala prasknutí
nebes a s ním i boha,
ptal se znovu, nechť ďábel nechá vyvolené vejít do náruče jeho
a hlavy ďábla se točily. vždyť nebe stropem trpí, a on a ono s ním? jedině bíle
ptactvo
poctou se parádí, ve světle teplém božím
jeho konec spojený je s pokolením lidským? díky nim teď po rty pekelné vězí
v moři
slaných slz a neštěstí?

i bůh se směje, kyselostí podobnou zmařené krvi
kroutí sebou, a světlo pohaslé se mihotá nespokojeností a hřmí
nebe stropem netrpí, neboť hranice neslouží u něho jako u něj, z ráje může
každý ven
a i každý dovnitř, tímto je ráj rájem a odměnou nejskvostnější
nebe nekončí a bůh nekončí a ani on nekončí, každý vítaný je, člen boží
zahrady

ďábel šílí, proč ho lží krmí? proč bože, vkládáš srdce, avšak kde si nechal
soucit?

bůh hlasem zesílí, duše má zmatená, místa více než konečno je a nezanikne
nikde
avšak, ty, duše má milovaná, na boha hrát si nesmíš, prohřešíš se
s hříchy vlastními

světlo sálalo a sálalo, zcela a úplně všechny oslnilo a oceán z ledovce bublal
a vřel a klokotal,
nejen led roztékal, by i půda pomalu mizela
ďábelské drápy uvolnili se a ďábel vytřeštil oči a v tu chvíli do průzračné lávy
padl jako zabítý a jal se rvát o život,

zahlušený utrpením jiných.

Před lety kdysi dávnými, v dobách krve a válek,
v říši Kerez-aām, kde Degaron vládl do dálek
po boku čaroděje, jehož jméno Iveron bylo jest.
Nikoliv chamtiví či bláhový, ani krutý či nespravedlivý,
nikoliv bez srdce, nýbrž s láskou na místě pravém.
V říši Kerez-aām, kde moudrost vládla ve velkém
a hojnost přivedla mnohé.

Dny však krátily se, obloha zkrvavěla
a s ní přišla temnota.
Netrpělivost a žíznivost, to v říši převládalo,
nikoliv však po vodě, nýbrž po krvi lačné,
pro kterou Degaron vznešený odhodlal se,
i přes čarodějovi námitky včasné.

Šero přistoupilo po svém stínu,
chodby z kamene, trámy ze dřeva,
i trůn, jehož majestátnost předčila vše,
když Degaron svým hlasem důrazným zvolal:
„Štítonoši a máni mí, do války!“

Luna nad potokem zesmutnila, když ona jatka spatřila,
bez duše a života, bez světla a naděje,
svým krvežíznivým způsobem, válka je všechny dohnala.
Degaron s armádou svou, ba i svým jednáním,
do temnoty svázal je.

Popravy, vraždění, veškerá nemilosrdenství
ze strany krále, jehož mysl otrávena byla.
Slzy přestarého čaroděje, do potoka smáčely se,
truchlící nad těmito duchy, svým hláskem prokrel krále.

Do měsíce a do dne, nad kameny paláce,
v němž žal překrucoval se, bez smutku pláče,
v nebeskou hodinu a chvíli, obklopen svými bližními,
uzavřel Degaron své oči na poslední chvíli.
Jeho konec však stále nenadešel.

V lesích potemnělých, ve zhoubě borovic,
draví vlci z hor Murgolových, drásali se do údolí,
Degaron, osamocen s ostrím meče, stanul jim čelem.
Na pomoc však přiběhl čaroděj, nám známý jakož Iveron,
jenž vlky zahnal a králi ruku pomocnou nabídl.
„Pane můj, dovolu mi osvítit vaši cestu,
stezku do ráje, kde již andělé hostí příchod váš.“

Sedm dní, sedm nocí, se třemi hvězdy pochodovali,
bez otálení a strachu do pekla sestupovali,
se světlem zářivým, které ani Satanův palác neozářilo.
Po Degaronovém boku však, stále i mezi labyrinty,
stál čaroděj, jenž ho vedl i tehdy, kdy král byl sváděn ďáblem
u kruhů luciferových, kde se hříšníci vařili prohřešky.

Z těchto končin pekelných, chodba nebezpečná vedla
do krajů zelených, kde se láska a harmonie spolu snoubila.
Cestou se vydali, u řeky si odpočinuli,
čaroděj mu povyprávěl o jeho neřesti,
o černých zvěrstvech, jež provedl.
Dvě cesty mu ukázal – tu světlou, tu temnou
a Degaron rozhodl se rozhodně.

Bez váhání začal pykat hříchů svých,
hlasitě omlouvati se všem, jenž ublížil,
i těm neznámým, jejichž tvář v tvář nikdy nepotkal.
Čaroděj ho však opustiti musel, chtíc či nechtíc,
a odpustil svému králi, kterého miloval přesto.

Degaron stanul před horou vysokou,
bílé kameny trpytivé se nad krajinou tyčily,
všem oslňujíc sledující oči.
Král se k jeho vyšplhání odhodlal,
kde ho již andělé vyčkávali.

Bouřka však započala, blesky udeřujíc do kamení,
které svým hněvem sesypávalo se do údolí.
Degaron s odhodláním bojoval, překonala ho však tíha,
s kluzkou podrážkou bot svých uklouzl do temných propastí Raghelu.

Duchové na svých koních, ostřílení jezdci půlnoční,
sjeli ze svých domovin horských
na výpravu pomocnou k zrádnému Nerethovi, jenž dlel na trůně
a mučil bezmocné duše, té Degaronové včetně.

Bitva byla vítězná, Degaron osvobozen též
a doprovoben na vrcholek hory, kde u bran již andělé setrvali.
S láskou, harmonií a bezpečím též,
že jeho hříchy za ty léta odpuštěny budou,
nalezl klid, bývalý král Degaron, v rajských zahradách Edenu,
po boku svých předků a přátel,
kde již hostili a vyčkávali na příchozí.